

ANH HIỆU TRƯỞNG BẠC ĐÀU VUI TÍNH

Lý Hùng Kiệt chỉ là đồng môn cùng thời, nhưng trong cái tình lý này đâu còn bao nhiêu bạn cùng lớp thích la cà những sáng rảnh rỗi, qua bao buổi gặp nhau cuối tuần đã khiến tôi và Kiệt dần quen và thân nhau hơn, và chính vì vậy mà bầu không khí họp mặt ngày càng đông vui hơn, dù trước 75 tôi chỉ biết sơ sài về Kiệt. Hiện Kiệt là hiệu trưởng trường tiểu học trong tỉnh lý. Đầu tóc Kiệt bạc nhất trong nhóm bạn cùng lứa. Không hiểu tóc nó bạc sớm do phải lo việc trường nhiều quá, hay phải lo việc nhà, hay do di truyền. Theo ý kiến đám đông là tại nó ham chơi sớm quá, và chơi nhiều quá, tới bây giờ vẫn còn chơi cho nên tóc bạc nhiều hơn người!

Thời học cuối đệ nhất cấp, Kiệt đã bày trò tụ tập vài tên cùng chí hướng theo tò tò các nữ sinh nhóm nó để ý. Vậy mà Kiệt học cũng tốt như thường mới lạ. Kiệt kết một cô khá đẹp

trong lớp tôi. Kiệt cũng tốn khá nhiều thời gian tập theo câu chữ bài hát “Ngày xưa Hoàng Thị”. Rồi cũng tới lúc hân hào hứng báo tin vui trong bọn là đã cưa đổ cái cây rồi! *Cái cây* kia cũng có lắm bạn khác lắm le cầm cưa đi sau lưng mà chưa có dịp ra tay. Nói vậy để tăng thêm thành tích bản lĩnh của Kiệt. Hai người hay có thời gian tâm sự khi tan trường, lúc bạn bè về hết, hoặc hẹn hò đi rong chơi đâu đó chung với các bạn khác, vườn đào, vườn táo, vườn xoài... Nhưng chuyện đời, chuyện tình này không suông sẻ. Tránh bị tổng động viên, Kiệt phải học nhảy. Như vậy cơ hội cho việc gặp mặt của hai người bị giảm bớt đi. Tôi ít thấy Kiệt nữa. Sau đó tôi không biết tình cảm hai người sau đó ra sao, nhất là sau 75 tôi học xa, không còn gặp các bạn. Khoảng thời gian 20 năm kể từ 75 tôi mất gần hết tin tức bạn cũ. Năm 92 tôi mới trở lại quê nhà. Rồi những năm sau đó mới có rải rác những buổi gặp gỡ bạn cũ. Mãi gần năm 2000, mới có họp bạn thường xuyên hơn. Tiếng lành đồn xa, mỗi lần họp bạn là có tăng thêm số lượng. Tôi gặp lại Kiệt trong hoàn cảnh như vậy. Kiệt khác xưa ở chỗ rất vui tính, niềm nở và sẵn lòng góp mặt làm vui bạn bè. Kiệt cởi mở như vậy, nhưng nghe hẳn kể chuyện phần cuối đường tình xưa của hẳn thì vui ngậm ngùi, ngậm ngùi mà cười, cười tới ra nước mắt. Sau 75, Kiệt và cô bạn gái thiết thân kia đều cùng nghề dạy bậc tiểu học. Hai người hai nơi, tuy trong tỉnh nhưng khá xa nhau và vì đường quê xa xôi trắc trở nên khó gặp nhau vô cùng. Không biết nghĩ sao, Kiệt tự ti vì công danh sự nghiệp, cố tình tránh mặt dù nó vẫn nhớ bạn thân thiết ngày nào. Bên nhà gái cũng có ý chờ nó. Chắc số hai người có nợ không duyên, khó liên lạc, rồi mất liên lạc, bởi lúc đó điện thoại bàn

còn là xa xỉ phẩm. Kiệt đi đến quyết định không biết sau này có ân hận không, hai người chia tay trong nước mắt và cảm thông. Bẵng đi một thời gian, Kiệt biết tin gia đình cô bạn cố khuyên con gái kết duyên với người mới mà gia đình thấy an tâm, hài lòng cho tương lai con gái mình. Một hôm tình cờ ngoài đường Kiệt được một cô chào hỏi. Cô đó đội nón nên Kiệt không thấy mặt. Kiệt hỏi lại cô là ai. Cô ta bỏ nón nói *bộ em xấu lắm sao*. Trời ạ, nó mù hay đời biến động làm lòng người thay đổi, hay gương mặt người cũng đổi theo, hay tại trời hơi thiếu sáng hay tại nó quá gần. Kiệt không nhìn ra người bạn gái gần gũi nhất của mình. Chuyện này khó tin mà có thật. Một tai nạn bất ngờ chắc gây ấn tượng cả đời! Kiệt không nói gì thêm, chỉ biết dòng đời đẩy đưa kẻ một nơi, người một ngả. Giờ đây, ai cũng có gia đình riêng. Và bây giờ ai cũng lên chức ông, chức bà hết rồi.

Kiệt hình như lúc nào cũng có mặt trong các buổi họp bạn và ở lại tới giờ cuối cùng nên tôi có nhiều thời gian nói chuyện qua lại với nó. Biết con gái Kiệt muốn chuyển từ xa về làm gần nhà để dễ chăm sóc con nhỏ, bằng mối quan hệ của mình tôi tiếp tay để con gái bạn có việc làm ổn định. Sau đó tôi tiếp tục gợi để cháu được chỗ làm mới có thu nhập khá hơn một chút. Tôi nói chuyện này không phải kể công, chỉ nói ở góc độ mối thân tình tôi và Kiệt. Nó hếch hạc nói *cám ơn mày đã lo cho con tao*. Còn tôi thì vui trong bụng một chút vì đã góp chút sức làm bạn an lòng. Bù lại, Kiệt hết lòng với bạn bè thân thiết. Mấy bạn thân xa về hoặc phải chia xa, nó đều bỏ việc, chia tay bịn rịn. Gần đây, bằng khả năng của mình (chắc có một chút rắng) Kiệt đã giúp một bạn cùng thời vào bán căn tin trong trường mình, giúp bạn mình có việc làm khá ổn định. Cứ chỉ đó nói lên tấm lòng của Kiệt luôn thương mến và chăm lo cho bạn bè.

Kiệt là hiệu trưởng, nhưng mỗi khi điện tôi hỏi hấn đang ở đâu, đa phần hấn nói đang ở bàn bi da! Bởi vậy mới nói hấn ngoài ham vui, ham chơi sớm, còn chơi nhiều và chơi tới bây giờ là vậy. Rảnh là hấn ở bàn bi da. Máu chơi bi da ngấm sâu vào máu. Có bạn nói việc chính của nó là thật bi da, còn làm hiệu trưởng là việc phụ. Nói vậy hơi tội học sinh trường nó. Nhưng biết đâu nó hay vắng mặt, hiệu phó làm thay nó khiến nhà trường hoạt động tốt hơn. Tôi có ý nghĩ này vì Kiệt tuy ham chơi vậy, nhưng trường nó vẫn đạt thành tích học và dạy tốt đều đều. Có lẽ Kiệt có bản lĩnh thực sự, biết người mà phân công, ủy quyền, giao việc. Tóc Kiệt bạc trắng, tôi gợi cho nó gói thuốc gội, không phải thuốc nhuộm, làm đen tóc. Nó nói giỡn là *nếu gội tóc tao đen còn lông mày và râu vẫn bạc, chắc tao thành hề quá!* Nó còn nói sau khi gội đầu, vợ con nhìn không ra, vô trường thuộc cấp nhìn không ra cũng không sao. Con chó nhà nhìn không ra, nó xơi một cái là phải đi chích ngừa là mệt! Nghe vậy tôi lấy lại gói thuốc. Kiệt nói *để tao đưa vợ tao thử trước cho chắc ăn*. Không phải nó muốn chó xơi vợ nó. Nó nịnh vợ, chuyện cũng tốt. Gia đình bạn hạnh phúc là niềm vui chung.

Những chiều cuối tuần tôi hay mời nhiều bạn tới ăn cơm chung cho vui, và dĩ nhiên là có Kiệt trong đó. Có lần Kiệt ngồi chơi một hồi, uống bia rượu cũng khá, xin phép về sớm rất lịch sự. Tôi khen nó hay ở chỗ uống rượu no thì nghỉ, an toàn về tới nhà. Không dè chiều dự này có

kết quả. Kiệt không về, ở lại, còn kể tiếp thêm các chuyện vui bạn bè. Có mặt Kiệt, chuyện bạn bè hay chọc là chuyện tai nạn kể trên. Kiệt thanh minh chuyện ngày xưa, bạn gái nó thay đổi nhiều trên gương mặt. Nó viện dẫn có nhiều bạn khác cũng rơi vào tình trạng khó xử như vậy, chứ không riêng gì nó. Kiệt nói như trần tình, nhưng trong sâu xa trong tâm tưởng nó vẫn nhớ tình cảm êm đẹp đầu đời. Mỗi tình đầu luôn ăn sâu trong ký ức và tai nạn kia cũng là dấu ấn mãi không quên trong cuộc đời mình. Dẫn chứng là mỗi khi họp bạn có Kiệt và người bạn gái cũ là nhìn thấy Kiệt như trẻ lại, vui như lần thấy pháo. Hôm đó cũng là buổi các bạn tới vui vẻ vô cùng vì có dịp chọc ghẹo thoải mái. Hôm đó cũng là buổi Kiệt uống mãi không say.

Anh hiệu trưởng bạc đầu vui tính này tới giờ vẫn bạc đầu vui tính, và ít ra thêm nhiều năm nữa vẫn lấy bi da, đô mi nô làm niềm vui mỗi buổi chiều, lấy chuyện làm hiệu trưởng để có cái có nhờ vợ lo chuyện nhà chuyện chợ; vẫn lấy bạn bè làm chỗ dựa thư giãn hề hà với nhau, nhất là cuối tuần. Anh hiệu trưởng này vẫn luôn ăn mặc khá bảnh bao, vẫn luôn vui vẻ với nụ cười trên môi, vẫn tiếp tục ham chơi, rong chơi và tỏ vẻ rất bình thản với đời dẫu cho thu nhập, cuộc sống nhà giáo dẫu được thoải mái gì cho lắm. Vui tính quả là có lợi, là sợi dây vô hình kết chặt người thân, bạn bè hơn. Vui tính khiến mình dễ được thêm bè bạn mới. Nghe dẫu nhờ đó Kiệt có thêm một bạn nữ đẹp gái trẻ trung nữa! Lúc nào gặp được cô bạn đó, nếu có, tôi sẽ viết tiếp đoạn sau. Còn bây giờ, qua Kiệt, chắc chúng ta sẽ cảm nhận nếu cởi mở lòng hơn đời chắc sẽ đẹp hơn dẫu ít dẫu nhiều.

Hồ Quốc Lực (68-75)